

σιος' ίσως θά εινε καλλίτερα να τοις
δμιλής γαλλικά, αφού εινε έτσι!

Ο Ουσταρτίτ δεν άντελήφθη την εί-
ρωνείαν, ή όποια όμως έκαμε τα χείλη
του Γουλιέλμου Τερνάν να συμπτυχθούν
με άδιόρατον μειδίαμα.

Δεν είχαν όμως λόγον εκείνη ή ειρω-
νεία, διότι, την ιδίαν ήμέραν, όταν ά-
νέβη εις το κατάστρομα, ο Ίάκωβος έ-
βεβαιώθη ότι ο ναύτης του συνενοσέτο
πολύ καλά με τους Ίσπανούς μισθοφό-
ρους.

Την ιδίαν εκείνην ήμέραν ο Ουστα-
ρτίτ τω έφερε μίαν καλήν είδησιν.

— Κυβερνήτά μου, ειπε, έμαθα κάτι,
και είμαι κατενθουσιασμένος. Οι έξ
Ίσπανοι ναύται που ύπηρετούν εδώ έχ-
θρευονται φοβερά τους Άγγλους. Εινε
πονηροί κατεργάρηδες, και δεν έναυτο-
λογήθησαν εις την Καλήν Ήλιδα παρα
διά να ήμπορέσουν να εκδικηθούν τοις
Άγγλους, δια την καταστροφην που έ-
παθεν ο Ισπανικός στόλος εις το Τραφαλ-
γάρ. Μου διηγήθησαν ότι είχαν σχεδιον
να σκοτώσουν τον κυβερνήτην και τον ύ-
παρχόν των, να πάρουν το πλοιον και να
έλθουν να ένωθούν με τον Σουρκούφ.

Ο μαρκήσιος δεν έφάνη πολλά πρό-
θυμος να θεωρήση εκείνην την αποκά-
λυψιν ως ειλικρινή.

— Μπα! δεν δίδω πολλήν πίστιν
εις την ιστορίαν αυτής της συνωμοσίας.
Ίσως όμως και να εινε αληθινή. Όπως
δήποτε, λάβε τα μέτρα σου και πρόσθεε
να μήν τους φανερώσης τίποτε από τα
σχεδιά μας.

— Μείνετε ήσυχος, κυβερνήτά μου.
Θά βάλω μια σφαίρα των τριαντάεξ
έπάνω στη γλώσσά μου.

Και πραγματικώς ο Πέτρος Ουστα-
ρτίτ, ο έως τότε πολυλογάς σαν καρ-
κάζα, έγινε άφωνος σαν σάκος. Λέξιν
δεν έβγαλεν από το στόμα του...

Επλησίαζαν ή κρίσιμος στιγμή. Ή-
σαν άπέναντι της παραλιας Κορομαν-
δέλ.

Ο Ίάκωβος, αφού έμέτρησε το στίγ-
μα, έβεβαιώθη ότι, την επομένην ήμέ-
ραν, κατά τας τρεις το απόγευμα, θά
είσρχοντο εις τον λιμένα της Βου-
βάης.

Ήτο καιρός να λάβη τα τελευταία
προφυλακτικά μέτρα. Παρεσκεύασε μύ-
νος του μίαν αλοιφήν από κάτι φυτά,
τα όποια πρό πολλού έγνώριζε, ότι εί-
χαν τόσον ξύν χυμόν ώστε εκοκκίνιζαν
την επιδερμίδα του ανθρώπου και την
έκαμναν σαν το όστρακον της βρασμένης
καβουρομάνας, ενώ συγχρόνως την έ-
σκέπαζαν με φλυκταίνας πολύ ύπόπτου
έξωτερικου. Διέταξε δε τον Έβέλ ν'
ανάλαβη την πραγματικην κυβέρνησιν
του πλοίου.

Ο Βρετόνος έπικριζε το μέρος του με
την καρδιά του.

Όδήγησε με πολλήν προσοχήν το
πλοιον εις τα κινδυνώδη στενά της εισό-
δου του μεγάλου ινδικού λιμενος, και
ύψωσε το σήμα δια να ζητήση πλοηγόν.
Κατόπιν, άμα τον ήρώτησαν, εδήλωσεν
ότι επί του πλοίου εύρισκето ένας άσθε-
νής, και τότε τον διέταξαν άμέσως να
σταματήση.

Μία λέμβος, με δώδεκα ναύτας και
ένα άξιωματικόν, εις την όποίαν επεί-
βαινε και ένας ιατρός, έπλητίασε και
εστάθη εις σεβαστήν άπόστασιν από το
μολυσμένον σκάφος.

Ο άξιωματικός της ήρτισε τότε την
συνδιάλεξιν από μακράν, με την βοή-
θειαν της ναυτικης σάλπιγγος.

— Έχετε δηλώση ότι έχετε άσθενείς
εις το πλοιον σας;

Ο Ούιλ έκανονάρχησε τας άπαν-
τήσεις εις τον ύπερ το δέον άπλοϊκόν
Βρετόνον.

— Δεν είπα άσθενείς, είπα ένα ά-
σθενή, απήντησεν ο Έβέλ.

— Και ποιος εινε αυτός ο άσθενής;

— Ο πλοίαρχος Φράγκ Χέλλιος ο
ίδιος.

— Α! και τί άσθένειαν έχει; Και
από πότε ήσθένησε;

— Εινε άσθενής τρεις ήμέρας περί-
που. Έχει, υποθέτω, σκαρλατίαν.

Ολίγας άσθενείας φοβούνται τόσον
οι Άγγλοι όσον την σκαρλατίαν, εις
την όποίαν έχουν έξ ίδιουσυχκασίας προ-
διάθεσιν, και δικαίως την φοβούνται,
διότι έχει δι' αυτούς πολυ όλεθριώτερα
αποτελέσματα παρα δια τοις άλλους
Ευρωπαίους.

Η λέμβος εσταμάτησε λοιπόν εις
αρκετήν άπόστασιν και διέταξε την Κα-
λήν Ήλιδα να στείλη ιδικην της βάρ-
καν δια να πάρη τον ιατρόν.

Ο Έβέλ έσπευσε να εκτελέση την
διαταγήν. Μία λέμβος κατεβιβάσθη. Ο
Ουσταρτίτ, με τέσσαρας Ίσπανούς ναύ-
τας, εστάθη να φέρη τον Άγγλον ια-
τρόν, και ενεχείρησεν εις αυτόν τα
ναυτιλιακά έγγραφα, τα όποια ήσαν
ένδεδομένα από το Λονδίνον και εύρέ-
θησαν καλώς έχοντα από τον άξιωμα-
τικόν του λιμεναρχείου.

Επήδησε μόνος ο ιατρός από την
μίαν λέμβον εις την ήλλην, και ανέβη
εις το τρίστιον.

Εκεϊ, κατέβη από το κατάστρομα,
όχι με πολλήν του εύχαρίστησιν, εις
τον θαλαμίσκον του κυβερνήτου. Τον
εύρηκε κατακείμενον σαν την τομάτα,
και αυτό τον απήλλαξεν από την υπο-
χρέωσιν να πιάση τον σφυγμόν του.

Επειθήθη ότι είχεν ενώπιόν του ένα
άληθινόν άσθενή, και δι' αυτό επέστρε-
ψεν άμέσως εις την λέμβον, το δε ύπο-
πτον πλοιον έτέθη υπό κάθαρσιν.

Έμεινε πλέον το ζήτημα της έκφο-
τώσεως των έμπορευμάτων.

Μετά επιτήρησιν δύο ήμερών, ο Έ-
βέλ έλαβε την άδειαν να συγκλονήσῃ
με τοις άνταποκριτάς του οίκου Τζαίμ-
σων. Άλλά, προκειμένου να παραδοθούν
τα έμπορεύματα, ή υγειονομική ύπη-
ρεσία άπεφάσισε και διέταξεν ότι κανείς
από το πλήρωμα του μολυσμένου πλοίου
δεν έπρεπε να αποβιασθῃ εις την ξηράν,
άλλα να χρησιμοποιηθούν ιθαγενείς έρ-
γάται δια την εκφόρτωσιν.

— Θαυμάσια! άνεκραξεν ο Ίάκω-
βος Κλαβαγιάν, όταν του έφεραν αυτήν
την είδησιν. Με αυτόν τον τρόπον οι
Έγγλέζοι μόνου των μας απαλλάσσουν
από την ενόχλησιν να ποιουμε ψεύματα!

Αι έλπίδες του νεαρού καταδρομέως
έπραγματοποιήθησαν. Την τετάρτην
ήμέραν από της προσορμίσσεως της Κα-
λής Ήλίδος πλήσιον εις τον λιμενα-
βραχίονα, ή εκφόρτωσις των έμπορευ-
μάτων είχε συντελεσθῃ, και οι άντα-
ποκριται του οίκου Τζαίμσων είχαν με-
τρέση εις τον ψευδοπλοίαρχον Χέλλιος
το ποσόν εικοσι χιλιάδων λιρών στερλι-
νών, ήτοι ήμισυ εκατομμύριον φράγκων.

— Δεν μας μένει τώρα παρα να το
στρίψωμεν το τριχύτερον, ειπεν ο μαρ-
κήσιος.

Όταν ενύκτωσεν, ανέβη εις το κατά-
στρομα, έβεβαιώθη ότι τα περίξ του άγ-
κυροβολίου του ήσαν έλεύθερα από πύ-
σαν επιτήρησιν, και άπεφάσισε να ση-
κώση την άγκυραν το πρωϊ.

Άλλά, κατά τα μεσάνυχτα, κάποις
κινήσεις έγινεν εις τον λιμένα.

Μία ναυτικη μοίρα, άποσελουμένη
από μίαν φρεγάταν και δύο κορβέττας,
είχε σημανθῃ από το απόγευμα, και
τώρα οι φανοί των τριών πλοίων ειδο-
ποιούσαν ότι επρόκειτο να εισέλθουν ά-
μέσως εις τον λιμένα.

Η φρεγάτα έφερε το όνομα Κέντ,
και από τας δύο κορβέττας, ή μία ήτο
ο Άετός, με κυβερνήτην τον Σηρ Γεώρ-
γιον Βλάκφορντ, τον έξάδελφον της ά-
γαθης Άγγλίδος, ή όποια είχε δώση εις
τον Ίάκωβον τον φιόγκον εκείνον, τον
προωρισμένον να τον σώση από το σχο-
νίον της άγχόνης.

— Δεν έχω διάθεσιν να συνομιλήσω
σήμερον με αυτόν τον τζέντλεμαν, έ-
σκέσθη ο μαρκήσιος. Θα ήσαν παραπολ-
λοι μάρτυρες εις τάν συνομιλίαν μας.

Άλλά, δια να μη κινήση τας υπο-
ψίας με την βιαστικην αναχώρησιν του,
διέταξε να κάμουν μυστικά τας προτοι-
μασίας κ' επερίμενε να παράσουν τα πο-
λεμικά πλοια από το άλλο μέρος του
λιμενοβραχίονος.

Ελάδωσαν λοιπόν τα καλώδια, τας
άλυσίδας και τοις τροχιλους, και όλαι
έμειναν εις τας θέσεις των έτοιμοι δια
την άπαρσιν. Κατά την χαραυγήν, επί-
κωσαν την άγκυραν, και ή Καλή Ήλι-
ς, πλέουσα σκοπίμως με άργον όρ-

μον, ώλισθησεν άνάμεσα από τα πλοια
και τας λέμβους, που την εκύκλωναν.

Όταν άπεμακρυνθη ήμισυ μίλιον από
τον λιμένα, ήνοιξεν όλα τα πανιά.

Ο άνεμος ήτο μετριώτατος, και αι
τελευταία ώραι της νυκτός μικράν προ-
πορείαν έδωσαν εις το έμπορικόν ιστιοφό-
ρον. Και όμως έπρεπε να πλεύσῃ με όλην
του την ταχύτητα και ν' άπομακρυνθη
πολυ προς νότον, διότι ήτο φόβος μήπως
οι Άγγλοι ανακαλύψουν το τέχνασμα.

Έβιάζετο δε ο Κλαβαγιάν να παρεν-
θήση διάστημα μεταξύ του σκάφους του
και της ινδικης παραλιας, καθ' όσον
μάλιστα είχε διατάξη τον ύπαρχόν του
να τον ακολουθῃ εις την κατάλληλον
άπόστασιν με την Άγιαν Άνναν.

Αν τα δύο πλοια κατώρθοναν να
συναντηθούν, αι πιθανότητες της επιτυ-
χίας θα ήσαν ίσως πάλιν με το μέρος
του καταδρομέως. Διότι, αν τον έφθα-
ναν οι Άγγλοι, έσίλπεν να κατακυ-
βηθη την Καλήν Ήλιδα και να φύγη
με το βρικιον.

Η νύκτα έσλειώσε χωρίς επεισόδια.
Άλλά, όταν ανέτειλεν ο ήλιος, ο σκο-
πός της Καλής Ήλίδος ειδοποίησεν
ότι εφαινότο τρία ιστία προς τα βορεια-
νατολικά.

Ο Κλαβαγιάν εκύτταξε με το τηλε-
σκόπιον και ανεγώρισε τα πλοια.

Δεν ήτο δυνατόν ν' άμφισβήση: οι
Άγγλοι τον κατεδιώκαν.

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΗΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατά το γαλλικόν του Πέτρον Μαίλ.)

ΝΙΣΥΡΟΣ

Θεέ του Αιγαίου, τ' ότια σου
κραται και μερυνε τα!
Κι' απ' τ' ακρογάλλι τάνθινο
του φημισμένου Όμηρου,
Με τις ανάλαφρες πνοές,
Με χάδι του Ζεφύρου,
Συντρόφεψέ τη να διαβῃ
ή δόλοχτη γολέτα.

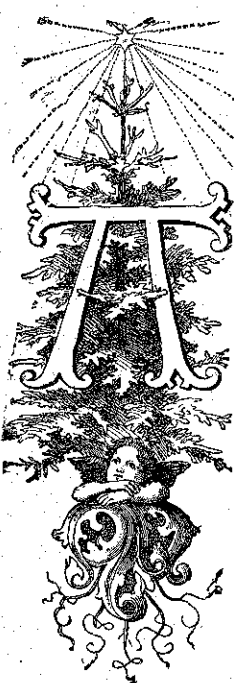
Και σύ, καρβουκή μου,
με τα δελφίνια πέτα
Σε χρυσαφιδών αναλαμπές
και πέλαγα σαπφείρου...
Μ' ανίσως και στο άνισικιωτο
νησάκι της Νισύρου
Σταθῆς, με φόβο μυστικό
Το βράχο αυτό χωρέτα!

Νησι δεν εινε; ολουθέ του
περίγηλα αν κντάξης,
Δεν θαύρης κόφου για να μπῆς,
λιμάνι για τινδράξης,
Γιατι δεν τάχει ή θάλασσα
γεννήσει απ' τον αφρό της.

Στα γιγαντοπαλαίματα,
κάποιος θεός μιά μέρα,
Απ' τα βούνα τάχει της Κώς
τινάξει στον αέρα,
Και πλακωμένος κάτω του
στενάξει ο Πολυβότης!

**ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ**

Άγαπητοί μου.

ΡΓΗΣΑ μίαν ά-
πό αυτές τας ή-
μέρας να υπάγω
εις το Σταδιον,
και ή αργοπορία
αυτή μου έδωσε
την εύκαιριαν να
το ιδω υπό την
ώραιοτέραν του ο-
ψιν. Τας άλλας
ήμέρας που έ-
πήγαινα ένωρίς,
και είσηρχόμην έν
συνωστισμῷ με
όλον τον κόσμο,
και έβλεπα το
μέγα άμφοθέατρον
εις την αρχήν ά-
δειον σχεδόν, και
το παραηκολούθουν
να γεμίξη όλίγον
κατ' όλίγον, και
δεν είχα εμπρός
μου, από την θέ-
σιν μου, παρα τα δύο-τρία του όλου,
ή εντύπωσις ήτο άτελής. Όμοιάζα με
άνθρωπον, ο όποιος παραηκολουθεῖ τον
μηχανισμὸν ενός θεάματος, εισερχόμενος
εις τα παρασκήνια και γάλλον όλον το
γόητρον μας έπιτικῆς άπάτης. Άλλά
την ήμέραν που έτυχε ν' άργήσω και να
εύρεθῶ έξω, παρα τα προπύλαια του
Σταδίου, όταν όλος ο κόσμος είχεν εισ-
έλθῃ πλέον και καταλάβῃ τας θέσεις
του, —εις τοις όφθαλμούς μου παρου-
σιάσθη θεάμα το όποιον δεν θα λησμο-
νήσω ποτέ. Ήτο αληθινός κάτι αφάντα-
στον και άπερίγραπτον, αι πενήντα ή έ-
ξήντα εκείναι χιλιάδες θεατῶν, των κα-
θήμενων εις τας κερκίδας και πληρούν-
των το μέγα οικοδόμημα, με πλαίσιον
ξίλων τόσον ανθρώπων, πλημμυρούντων
τοις περίξ λόφους και τοις εμπροσθεν
δρόμοις. Ποτέ το Σταδιον δεν μου έφάνη
τόσω μεγάλον, τόσω γιγάντειον και τό-
σον ώραιο. Ή έννοια της πανηγύρεως,
με την ακριβή σημασίαν της λέξεως,
παρουσιάσθη εις τον νοῦν μου. Ήτο
ταόντι μία πανήγυρις, όμοίαν της ο-
ποίας δύσκολα θα ήμπορούσε κανείς να
επιτύχη άλλου. Το Παναθηναϊκόν Στα-
διον εινε καμωμένον επίτηδες δια να
συναικνύη άπαραιλλως τας μεγάλας
συναθροίσεις. Αι ανθρωποθηθεῖς κερκί-
δες του, που όμοιάζουν μακρόθεν με ά-
περάντους τάπητας χλόης μαύρης, σειο-
μένης ως από φύσημα αύρας, πυτρωμέ-
νης εις πλευρά λόφων και σιζιζομένης
πυκνῶς με άνθη όλων των χρωμάτων,
άποτελοῦν αυτά καθ' έαυτάς έν των ώ-

ραιότερων θεαμάτων, μέσα εις τα ώραία
και ποικίλα θεάματα, τα όποια μας πα-
ρέχουν καθημερινῶς οι Όλυμπιακοί Ά-
γῶνες.

Υπό τα όμματα εξήντα και ογδόντα
χιλιάδων θεατῶν, έντός και περίξ του
Σταδίου, οι άθληται επίδεικνύουσιν τα
ώραία σώματα και τα τεχνικά γυμνά-
σματα, εις τον άπέραντον στίβον. Τας
έπιτυχίας των υποδέχεται θεέλλα έπεν-
φημιῶν και όμοβροντία χειροκροτημά-
των, ένας θόρυθος τρομακτικός, τον ο-
ποιον μόνον αι μεγάλαι δυνάμεις της
φύσεως θα ήμπορούσαν να κάμουν. Και
δια να έννοήση κανείς όλην την διαφο-
ράν μεταξῦ Άγώνων και Αγώνων, άρ-
κεῖ να μάθῃ ότι τοις Όλυμπιακοῦς Άγ-
ῶνας τοις τελεσεθέντας εις τον Άγιον
Λουδοβίκον, δεν παραηκολούθουν παρα
δύο έως πέντε χιλιάδες θεαται. Όχι
διότι κ' εκεί δεν υπήρχαν άνθρωποι,
άλλα διότι δεν υπήρχε Σταδιον Πανα-
θηναϊκόν και διότι την γενικην προσο-
χήν, — όπως και εις το Παρίσι, — άπή-
σχελει ή Διεθνής Έκθεσις. Άλλ' εις
τας Αθήνας εινε μόνον Άγῶνες. Αυ-
τοί άπασχολοῦν τώρα όλους, από τον
Βασιλέα μέχρι του τελευταίου του υπη-
κόου και υπάρχει υπέρλαμπρον Σταδιον
ικανόν να συμπεριλάβῃ όλας τας μυριά-
δας των ένδιαφερομένων, έντοπιῶν και
ξένων.

Υπολογίζεται ότι επ' εύκαιρία των
Άγώνων συνέρρευσαν εις τας Αθήνας
άνω των 40,000 ξένων. Όλα τα ξένο-
δοχεία εινε γεμάτα, και όλη σχεδόν τα
σπίτια ξενίζουσι φίλους και συγγενείς.
Η κίνησις εις τοις κεντρικους δρόμους
από το πρωϊ έως τα μεσάνυχτα εινε τό-
σον μεγάλη, ώστε περιπατεῖ κανείς πάν-
τοτε έν συνωστισμῷ. Το θεάμα του ποι-
κίλου πλήθους, του άποτελουμένου από
όλας τας φυλάς της γῆς, το βράδυ προ-
πάντων, μετα το Σταδιον, εις τας πλα-
τείας όπου παίζουν αι μουσικαι και πε-
ριφέρονται ένθουσιῶντες και ένθουσιά-
ζοντες οι όμιλοι των ξένων άθλητῶν,
εινε μοναδικόν. Αι Αθηναί, λαμπρῶς
φωταγωγημένοι, σημαιοστόλιστοι, έορ-
τάσιμοι και πάντοτε ώραίοι, έχον προ-
σάλας όσιν ευρωπαϊκῆς μεγαλοπόλεως.
Η μεγάλη έπιτυχία της Διεθνούς Έορ-
της εξασφαλίζει την έπιτυχίαν της και
δια το μέλλον. Οι Όλυμπιακοί Αγῶ-
νες μονιμοποιούνται, και κατά τετραετίαν
μεταβάλλουν την Έλλάδα και τας Α-
θήνας εις συνεντευκτήριον του πολιτι-
σμένου κόσμου.

Ο,τι θαυμάζεται από τοις ξένους
και εκτιμάται, εινε ή εύγενής συμπε-
ριφορά, ή κοσμιότης και ή ευταξία των
Έλλήνων. Ο άνταποκριτής του Βή-
ματος της Ρώμης έτηλεγράφησεν εις
την έφημερίδα του, ότι επί τώσας ήμέρας
έορτῶν δεν είδεν εις τας Αθήνας οὔτε

ένα Ἀθηναῖον μεθυσμένον! Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸν νὰ μαρτυρήσῃ μὲ πόσῃ εὐπρέπειαν καὶ νηφαλιότητι διεξάγονται αἱ ἐορταί.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κανὲν δυσάρεστον ἐπεισόδιον δὲν συνέβη, καμμία ἀταξία δὲν παρετηρήθη. Ἡ ἀποδοκιμασία τοῦ αὐστριακοῦ Σταίμπαχ εἰς τὸ Στάδιον, καθ' ἣν ὄραν διηγωνίζετο εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν πρὸς τὸν ἰδικὸν μας Τόφαλον, ἀποτελεῖ τὴν μόνην κηλῖδα τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς εἰκόνης. Ἄλλ' ἡ κηλὶς, ὀφειλομένη εἰς τὸν κακῶς ἐννοούμενον πατριωτισμὸν μερικῶν ἀνοήτων καὶ ἐξημμένων, οἱ ὁποῖοι ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων εἶνε ν' ἀρπάξωμεν τὰς νίκας ἀπὸ τοὺς ξένους μας, ἡ κηλὶς αὐτὴ ἐξηλείφθη διὰ τῆς προθυμίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ φρόνιμοι καὶ οἱ καλοὶ πατριῶται ἐχειροκρότησαν τὴν ἐπαύριον τὸν Σταίμπαχ καὶ τὸν ἱκανοποιήσαν περιφανῶς.

Μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς γράφω, ἔχομεν ὀκτὼ Ἑλληνας Ὀλυμπιονίκας. Ὁ ἀριθμὸς εἶνε ἀνώτερος τῶν προσδοκῶν μας καὶ πάρα πολὺ ἱκανοποιητικὸς. Ἐπανειλημμένως ἕως τώρα ἡ ἑλληνικὴ σημαία τῆς νίκης ἀνεπετάσθη εἰς τὸ Στάδιον καὶ ἀνευφημήθη ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ξένων. Δὲν χρειάζεται τίποτε περισσώτερον, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν αὐτῆν, διὰ τὴν εὐαίσθητον ἐθνικὴν φιλοτιμίαν. Ὅκτὼ Ὀλυμπιονίκαί θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τιμήσουν οἰονδήποτε ἔθνος, καὶ περισσώτερον ἀθλητικὸν τοῦ ἰδικοῦ μας: Ὁ Γεωργαντιάς εἰς τὴν λιθοβολίαν, ὁ Τόφαλος εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν, ὁ Ἀλιμπράντης εἰς τὴν ἀναρρίχσιν ἐπὶ κάλω, ὁ ἀδελφὸς του εἰς τὸ πένταθλον, ὁ Ὀρφανίδης καὶ ὁ Σκαρλάτος εἰς τὴν σκοποβολήν, μία λέμβος τῆς «Ὀλγας» εἰς τὴν λεμβοδρομίαν, ὁ Γεωργιάδης εἰς τὴν σπάθην, — ἰδοὺ οἱ μέχρι τοῦδε Ὀλυμπιονίκαί μας. Εἰς αὐτοὺς εἴμπορεῖ νὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλοι. Ἰσως καὶ εἰς τοὺς παρόντας Ἀγῶνας. Βεβαίως ὁμως εἰς τοὺς προσεχέας. Χρειάζεται ζήλος, μέθοδος, ἐπιμονή. Αἱ νίκαί δὲν ἀρπάζονται ὡς ἐν θαύματος εἰς μίαν στιγμήν. Εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα μακρᾶς προσπάθειας καὶ μεθοδικῆς προπονήσεως.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Γ. Γ. Εἶχε γράψῃ τὰ ἀνωτέρω, ὅταν ἐτελείωσαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Εἰς τοὺς ὀκτὼ Ἑλληνας Ὀλυμπιονίκας δὲν προστεθῆ ἄλλος. Ἐνικήθημεν εἰς τὴν δισκοβολίαν, ὅπου εἴχαμεν τὸσας ἐλπίδας, ἐχάσαμεν καὶ τὸν Μαραθῶνιον, τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐνομιζάμεν ἰδικὸν μας... Ἀδιάφορον! ἡ λαμπρότης τῶν ἐορτῶν μας δὲν ἐμειώθη διὰ τοῦτο, καὶ ἡ τέλεσις ἐν γένει τῶν Ἀγῶνων ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν μίαν νίκην ἑλληνικήν. Φ.

Γ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡσυχία δὲν εἶχε ὁ Μελάνης. Ἐτρεχε ἐδῶ, ἔτρεχε ἐκεῖ, μὲ τὴν οὐρά του σηκωμένη εἰς τὸν ἀέρα, σὰν σημαία. Ἐτριβότανε στὰ φουστάνια τῆς κυρᾶ-Λενιώς κ' ἐνιαούριζε τόσο νόστιμα, ποῦ τὴν ἐπιάναν τὰ γέλια.

— Μπα! καλέ, τί ἔχει ἀπόψε τὸ ψιφινάκι μου; — εἶπεν ἡ καλὴ γρηοῦλα.

— Τίποτε δὲν ἔχει. Δὲν τὸ βλέπεις; Χαρὲς σοῦ κάνει! ἀπήντησεν ὁ κύρ-Δημήτρης, ὁ φαναρτζῆς, ὁ ἄνδρας τῆς κυρᾶ-Σταυρούλας, ποῦ ἦτανε παρὼν εἰς ἐκεῖνην τὴν σκηνήν.

Ὁ Μελάνης, διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λόγια αὐτᾶ τοῦ κύρ Δημήτρη, ἐπήδησεν ἐπάνω στὰ γόνατα τῆς κυρᾶς του καὶ τῆς ἐγλύφε τὸ χέρι.

Ἄμα ἔχετε κανένα σκυλάκι καὶ σὰς γλύψῃ, οὔτε τὸ προσέχετε κἀν διότι τὰ σκυλάκια ἠμποροῦν νὰ σὰς γλύψουν ἑκατὸ φορές τὴν ἡμέρα. Τὰ γατάκια ὁμως δὲν κάμνουν τόσο

εὐκολα τέτοιου εἶδους χάρδια. Δι' αὐτὸ ἡ κυρᾶ Λενιώ ἐγύρισε καὶ εἶδε μὲ κάποιαν ἀπορίαν τὸ δικὸ τῆς:

— Τόσο λοιπὸν πολὺ μ' ἀγαπᾶς ἀπόψε, ψιφινάκι μου, ὥστε μὲ ζύνεις μὲ τὴν ζυστρικὴ γλωσσίσσα σου;...

Ἐκεῖνο τὸ χᾶδι τῆς μικρούλας καὶ ζεστῆς ζυστρικῆς γλωσσίσσας ἐσήμαινε πολλὰ πράγματα. Ἦτανε εὐχαριστήριον, ἦτανε ἀποχαιρετισμὸς. Ἐλεγε:

— Ἐχετε γειά, κυρᾶ Λενιώ, καὶ πορτάρα, καὶ κεσέδες μὲ τὸ γάλα! Ἐχετε γειά, μαναδικάκι, μὲ τὰ μαρούλια καὶ μὲ τὰ κάρδαμα! Ἐχετε γειά, φουβοῦ καὶ τετζερέδες, καὶ σὺ καμαρούλα, ποῦ μ' ἐφιλοξένησες δυὸ μῆνας... Ὁ Μελάνης φεύγει καὶ σὰς ἀποχαιρετᾷ!...

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΥΡΙΟΝ

— Ἐλα, ἔλεγεν ἡ ἀδελφοῦλα εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς, ἔλα νὰ τρέξωμε στᾶν-θισμένα τὰ λειβάδια. Ἐλα νὰ πετάξωμε, σὰν πεταλοῦδες ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο λουλούδι, στὰ λουλούδια τὰ κίτρινα, τὰ γαλάζια καὶ τὰ ἄσπρα, ποῦ εὐωδιάζουν, καὶ νὰ φέρωμε ἀγκαλιᾶς λουλούδια στὸ σπῖτι, νὰ γεμίσῃ ἀπὸ τὴν ὠραία μυρωδιά των. Ἐλα! κοντεύει νὰ φύγῃ ἡ ἀνοιξίς, καὶ τόσο ὠραία ἡμέρα δὲν θὰ ξαναγίνῃ!...

Ἡ ἀνοιξίς δὲν εἶνε μίᾳ ἡμέρα μοναχά, εἶπεν ὁ ἀδελφός· ἔχομεν καιρὸν νὰ ξαναδοῦμε τὰ κάλλη τῆς καὶ τὰ ἄνθη τῆς. Αὐριον θὰ ἔχω διάθεσιν νὰ κάμω ἕνα περίπατον εἰς τὸ λειβάδι.

Αὐριον λοιπὸν, εἶπεν ἡ ἀδελφή. Ἀλλά, τὴν αὐγὴν, στρατὸς ὀλέκληρος ἀπὸ θεριστὰς ἐφάνη εἰς τὸν κάμπον, καὶ τὰ κοπερὰ δρεπάνια των ἐβέρισαν χόρτα καὶ ἄνθη μαζί, καὶ ὁ ἥλιος τὰ ἐμόρανε καὶ τὰ ἐξήρανε.

Ἐλα νὰ κατεβῶμε ἀπόψε στὸν κήπο, ἐπρότεινε ἡ ἀδελφή. Τ' ἀηδόνια κελαδοῦν γλυκά, τὸ ἕνα κατόπιν ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ τὴν ἀράδα των, τονίζουν τὸ τραγοῦδι των στὴν ἡσυχία τῆς ὠραίας βραδυᾶς. Ἐλα! νὰ τὰ ἀκούσωμε μαζὶ ἀπόψε· χθὲς βράδυ ἤμουν μόνη, κ' ἐλυπώμουν ποῦ ἔλειπες ἐσὺ.

Ἀπόψε; κάνει παραπολλὴ δροσιά ἀπόψε! Αὐριον... ποῦ θὰ εἶνε καλύτερη ἢ βραδυά.

Ἀλλά τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ βράδυ, ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ κακός, ἔπεφτε δυνατὴ βροχὴ, καὶ τὰ ἀηδόνια ἐσιωποῦσαν κ' ἐφύλαγαν τὰ τραγοῦδια των διὰ καλύτερον καιρὸν.

Πᾶμε σήμερα νὰ κάμωμε ἕνα περίπατον μὲ τὴ βάρκα στὴ θάλασσα; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφή. Ἡ βάρκα εἶνε ἐτοιμὴ καὶ μᾶς προσμένει στ' ἀκρογιάλι· τὸ ἀεράκι θὰ μᾶς σπρώξῃ χωρὶς κόπον, καὶ ὅσοι θὰ βλέπουν ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι τὴν βαρκουλά μας μὲ τὸ ὀλόασπρον πανί, θὰ λένε πῶς εἶνε κανένα θεῶρατο ποῦλι, ποῦ πετᾷ καὶ σκύβει νὰ δροσιθῇ στὴ θάλασσα.

Ναί, ναί, θὰ πᾶμε· ἀλλὰ θὰ πᾶμε αὐριον. Τώρα μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ ξαπλωθῶ καὶ ν' ἀναπαυθῶ, παρὰ νὰ τρέχω μὲ βάρκες καὶ μὲ πανιά.

Τὴν νύκτα, ἐπίασε βορρᾶς καὶ ἀνεμοζάλη, καὶ τὰ φοβερά κύματα ἐπέταξαν κομμάτια τὴν βάρκα στὴν ἀκρογιάλια.

Πᾶνε τὰ σχέδιά μας! εἶπεν ἡ ἀδελφή. Ἀλλὰ ἄς μὴν κλαίμε ἐμεῖς τὴν βαρκουλά μας, ἀφοῦ ἄλλοι θηροῦν τὸν πατέρα των. Ὁ Μάνθος ὁ φαρᾶς ἐπνίγηκε τὴν νύκτα, καὶ τὰ κύματα τὸν ἔφεραν νεκρὸ στὴ γυναῖκά του καὶ στὰ παιδάκια του, ποῦ ἔμειναν ὄρφανὰ, τὰ

καύμένα. Πᾶμε νὰ τὰ βόθῃσωμε, πᾶμε νὰ τὰ παρηγορήσωμε. Εἶνε φτωχὰ ἐκεῖνα, κ' ἐμεῖς εἴμαστε πλούσιοι. Πᾶμε νὰ μετριάζωμε τὴν λύπην καὶ τοὺς θρήνους των...

Ἄς περιμένωμεν πρώτα, εἶπεν ὁ ἀδελφός, νὰ παύσουν τὰ ξεφωνητὰ των· τώρα, ὅ,τι κι' ἂν ποῦμε, δὲν θὰ μᾶς ἀκούσουν, δὲν θὰ μᾶς προσέξουν.

Ἐκάθησαν λοιπὸν νὰ περιμένουν, καὶ, ὅταν ἐπήγαν, μὲ τὰ χέρια των γεμάτα, νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν χήραν καὶ τὰ ἔρρανα, εὐρήκαν ἔρημον τὸ σπιτάκι τοῦ φαρᾶ. Ἄλλοι ἄνθρωποι, καλοὶ καὶ ποινύφθοι, ἐπρόλαβαν κ' ἐπήγαν ἐκεῖ, καὶ δὲν ἄφισαν εἰς τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφήν τὴν εὐκαιρίαν ποῦ τοὺς ἐδόθη νὰ κάμουν μίαν καλωσύνην...

Τὸ αὐριον εἶνε πάντοτε πολὺ ἀργά.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἐνα ὠραῖον δειλινόν, ἐνῶ τὰ παιδιὰ ἐκάπαζαν ἐμπρός, ἡ Μίς Δούγλας καὶ ὁ Τζᾶκ Χάρδου ἤρχοντο κατόπιν μὲ ἀργότερον βηματισμὸν καὶ ἐκουθέντιαζαν περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων. Ὁ κ. Χάρδου ἐφαίνετο λησιμονήσας τὴν συγγίνην του καὶ ἐφέρετο μὲ γλυκύν, σχεδὸν τρυφερὸν τρόπον, ὡς νὰ ἦτο ἡ ξένη πρεσβυτέρα κόρη του. Ὅταν ἤθελεν, ἐκεῖνη ἡ ἰδιόρρητος νέα εἶχεν ὅλως ἰδιαιτέραν γοητείαν καὶ θέλητρον.

Ἐξαφνα εἶπε:

— Δὲν θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ χωράφι, ὅπου ἔχετε εὐρὴ τὴν Σελήνην;

— Ναί, ἐδῶ εἶνε.

— Ποῦ εὐρίσκεται ἡ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου;

— Ἐκεῖ κάτω, εἰς ἐκεῖνο τὸ βαθούλωμα. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὴν ἰδῆτε ἀπὸ ἐδῶ.

Ἡ Μίς Δούγλας, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἐφαίνετο ὅτι ἐμετροῦσε μὲ τὸ μάτι τὴν ἀπόστασιν, ποῦ ἐχώριζε τὸ χωράφι ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν. Ἐδίσταζεν· εἶχεν ἀρχίσῃ ν' ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν γνωστὴν θεωρίαν τῆς.

— Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μέρος, εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ράντσου.

Καὶ ἔδειξε τὸ μέρος μὲ τὸ μαστίγιόν του.

Ἐσταμάτησαν τὰ ἄλογά των δι' ὀλίγας στιγμᾶς. Τὰ κορίτσια εἶχαν ἀποκαρνηθῆ ἄρκετὰ. Τὴν ἀπόλυτον σιγήν δὲν διέκοπτε οὔτε μίᾳ κραυγῇ πτηνοῦ. Τὰ σπαρμένα χωράφια ἐδείκνυαν τὸ κοκκινωπὸ χῶμά των, τὸ ὁποῖον μόλις ἦτο ζυμῆται μὲ τὸ βιαστικὸν ὄργωμα.

— Πιστεύετε, ἠρώτησε πάλιν ἡ Μίς Δούγλας, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ σφενδονισθῇ τὸ κορίτσι τόσο μακρὰν, μὲ τὸ

τρομερὸν ἐκεῖνο δυστύχημα, ποῦ ἐγινε πρὸ ἐννέα μηνῶν;

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅλως διόλου ἀπίθανον. Ἀπὸ ὅλας τὰς ὑποθέσεις ποῦ μοῦ ἤλθαν εἰς τὸ μυαλό, αὐτὴ, τὸ ὁμολογῶ, δὲν μ' ἔκαμε νὰ τὴν προσέξω. Καὶ ἔπειτα — αὐτὸ θὰ σὰς φανῇ παράδοξον — δὲν εἶχα καμμίαν εἰδησιν ὅτι εἶχε συμβῆ δυστύχημα.

— Ἄ! ναί, τὸ γνωρίζω. Δὲν τὸ ἐμάθατε, παρὰ ὅταν σὰς τὸ εἶπα ἐγώ. Δὲν εἴχατε σκεφθῆ νὰ δημοσιεύσετε καμμίαν ἀγγελίαν εἰς τὰς ἐφημερίδας;

— Καθόλου. Ἐπεριμέναμεν νὰ ἐνθυμηθῇ μόνη τῆς ἡ μικρούλα.

Ἡ μνήμη τῆς ἀρχίζει νὰ ἐξυπνᾷ, ἀλλὰ πολὺ ἀμυδρὰ ἀκόμη.

Τότε, ἡ Μίς Κόρα διηγήθη τὴν σκηνήν τῆς εἰκόνας. Ὁ Τζᾶκ Χάρδου ἤκουε μὲ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀρκετὴν δυσπιστίαν. Δὲν εἶχε καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν φαντασίαν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν μικρῶν κοριτσιῶν. Ἡ Μίς Δούγλας ἐξηκολούθησε:

— Σὰς ὁμολογῶ ὅτι τὸ συμβᾶν αὐτῆς τῆς μικρούλας μοῦ κινεῖ ἐκτάκτως τὸ ἐνδιαφέρον. Ὅσον τὸ

σκέπτομαι, τόσον περισσώτερον ἐπιθυμῶ νὰ λύσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Εὐρῆμα, ὄχι χωρὶς κόπον, μερικὰς παλαιὰς ἐφημερίδας. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν θυμάτων εἶδα ὅτι ἦτο καὶ μίᾳ ξένη κυρία, τὴν ὁποίαν εὐρήκαν ἀναίσθητον, μὲ σπασμένο χέρι· μεταξὺ τῶν νεκρῶν, εἰς τὸ χωρίσμα τοῦ βαγονίου, τὸ ὅπολον ἐγινε κομμάτια, διότι εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εἶχε κρημνισθῆ τὸ ἀνάχωμα, ἦτο ἕνα κοριτσάκι καὶ ἡ νταντά του. Αὐτὰ καὶ μόνον εὐρήκα, κανέν ὄνομα, καμμίαν ἀφεστέραν ἐνδείξιν. Διὰ τοὺς Ἀμερικανούς ἐπιβάτας, πολλὰς λεπτομερείας, φυσικά, — ἀλλὰ διὰ τὴν Γαλλίδα ἐκεῖνην, τὴν ἄγνωστον εἰς ὅλους, τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Τὸ δυστύχημα εἶχε συμβῆ τόσο μακρὰν, εἰς ἕνα τόπον ἔρημον καὶ ἀπόκκεντρον! Οἱ πληγωμένοι εἶχαν περισυλλεθῆ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς ἐξοχικά σπίτια ἔρημικά, εἰς ἀφανῆ χωρία, ὅπου δὲν κοπιάζουν νὰ εἰσδύσουν οἱ ρεπόρτερ. Ἄν ἐρωτᾶτε ὁμως ἐμέ, ἡ

πεποίθησίς μου εἶνε σχηματισμένη. Ἡ σύγκρουσις ἦτο, ὡς φαίνεται, σφοδροτάτη. Γνωρίζετε ὅτι τὸ βαγόνι ἐκόπη εἰς τὰ δύο, καὶ πολλὰ θύματα εὐρέθησαν ἀρκετὰ μακρὰν, ἀκρωτηριασμένα, νεκρά. Ἡ Σελήνη, ποῦ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, φαίνεται ὅτι ἐτινάχθη ἀκόμη μακρύτερα, καὶ τίποτε περισσώτερον. Ἐπειδὴ ἦτο τόσο ἐλαφρά, ἐσφενδονίσθη σὰν ἐλαστικὴ σφαῖρα τὴν ἔκρουσαν τὰ φυτρωμένα ἀραποσίτια, καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἤλθαν εἰς βοήθειαν τῶν παθόντων, δὲν τὴν εὐρήκαν...

Ὁ Τζᾶκ Χάρδου ἐτέντωσε τὸ χέρι του, διὰ νὰ δείξῃ τὴν θέσιν τοῦ σιδηροδρόμου.

Εἶνε πολὺ μακρὰ. Ἀλλά, ὅπως δὴ ποτε, ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ὑπόθεσίς σας εἶνε ὀρθή· εἰς τί θὰ σὰς χρησιμεύσῃ διὰ νὰ βρῆτε τὴν οἰκογένειαν τῆς μικρούλας;

— Γνωρίζω τώρα ὅτι ἡ Σελήνη εἶνε Γαλλίς. Θὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς

τὸ Παρίσι, ὅπου καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἔχει γεννηθῆ. Ἄν μίᾳ εἰκὼν κατάρθωσε τόσο πολὺ, νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν νεκρωμένην μνήμην τῆς, ἡ θεὰ τῶν δρόμων καὶ τῶν κήπων τῆς πόλεως, ὁ ἦχος τῆς μητρικῆς τῆς γλώσσης, θὰ κάμουν ἀκόμη περισσώτερα. Ἐκεῖ, θὰ ἐρευνήσω καὶ τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς ποῦ συνέβη τὸ δυστύχημα. Εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ εὐρῶ τὸ ὄνομα τῆς πληγωμένης κυρίας...

— Καί, ἂν δὲν εὐρετε τίποτε;

— Αἶ, τότε θὰ ἔχω καμωμένο πλέον τὸ ταξεῖδι ποῦ μ' ἐλκύει πολὺ. Εἶνε ἀρκετὰ καιρὸς ποῦ σκέπτομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐπήγαινα μόνη καὶ χωρὶς κανένα σκοπὸν, δὲν μοῦ ἐκινούσε πολὺ τὴν δρεξίν. Ἀλλὰ μὲ μίαν μικρούλαν συνταξιδιώτριαν, ἡ ὁποία μ' ἀρέσει, καὶ μ' ἕνα πρόβλημα τόσο ἐνδιαφέρον καὶ συγκινητικὸν νὰ λύσω, δὲν βλέπω τὴν ὄραν νὰ φύγω. Ἄν δὲν εὐρωμεν τὴν μητέρα τῆς, ὁ ἀναθρέψω ἐγὼ τὴν Σελήνην, θὰ τὴν κάμω κόρην μου. Θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον, τὸν ὅπολον λατρεύω, καὶ θὰ γίνωμεν καλοὶ γείτονες, κύριε Χάρδου!

Ὁ Τζᾶκ Χάρδου ἐγαμογέλασε.

— Φαντασιοπληξία, καὶ αὐτὸ γυναικὸς πλουσίας καὶ ἀέργου, καὶ θὰ διαρκῆ ὅσον διαρκοῦν αἱ φαντασιοπληξίαι! Κατόπιν, ἀφοῦ ἔμειναν ἀρκετὴν ὥραν

«Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μέρος.» (Σελ. 165, στ. α')

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Α) ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Οι Όλυμπιακοί Αγώνες απασχολούν σήμερον όλον τον κόσμον. Η περί αυτούς κίνηση είναι μεγάλη, και θα εξακολουθήσει επί πολύν και μετά την λήξιν των εορτών. Μεταξύ των άλλων, θα μείνουν ακόμη τάνανυστικά γραμματόσημα και τάνανυστικά δελτάρια. Τα τελευταία προπάντων, εκδοθέντα κατά μυριάδας, δίδουν και παίρνουν. Δεν είναι όμως όλα καλλιτεχνικά, όλα εμφορφα. Τα περισσότερα έχουν μίαν φωτογραφικήν άσπιν του Στάδιου, και αυτό είναι όλον. Δοκίμω, από την φαντασίαν και την καλαισθησίαν των νεαρών μας ζωγράφων ζητώ σήμερον

ΕΝ ΑΝΑΜΝΗΤΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΛΤΑΡΙΟΝ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ εμφορμον, απλούν και πρωτότυπον, — εύφωδές κατά την σύνθεσιν, τεχνικόν κατά την εκτέλεσιν, ωριότερον τελοςπάντων από όλα τα εκδοθέντα και κυκλοφορούντα αυτάς τας ημέρας. Οι όροι του Διαγωνισμού είναι οι εξής:

- 1.—Έχουν δικαίωμα να διαγωνισθώσιν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον εγκεκριμένον.
- 2.—Τό δελτάριον πρέπει να ζωγραφισθή με μαύρην μελάνην, (σινικήν, ή σέπιν, ή κραιόν,) επάνω εις άσπρο χονδρό χαρτί. Τα χρώματα δν γένει αποκλείονται.
- 3.—Τό σχήμα του δελταρίου πρέπει να είναι τό σύνηθες. Τό μέγεθός του όμως εμπαρεί να είναι και τό διπλάσιον, κατά την εύκολίαν του ζωγράφου.
- 4.—Τό ψευδώνυμον — και μόνον τό ψευδώνυμον — τό διαγωνιζόμενον πρέπει να είναι εις τό πλάγιον της εικόνας, όπου συνήθως οι καλλιτέχναι υπογράφουν τά έργα των. Όπισθεν δέ πρέπει να γραφή τό όνομα, ή διαμονή και ή χρονολογία.
- 5.—Τά δελτάρια πρέπει να σταλούν καλώς συσκευασμένα, ώστε να μη ζαρωθούν εις τό ταχυδρομείον, να φθάσουν δέ εις τό Γραφείον μου μέχρι της 31 Μαΐου τό βραδύτερον.

Β) Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

- 1.—Ζητείται σελις Καλλιγραφίας, της οποίας τό πλάτος να μήν υπερβαίνη την σελίδα της Διαπλάσεως. (Έκαστος γράφει ή άνωγράφει, ότι θέλει.)
- 2.—Τό μέγεθος και τό είδος των γραμμάτων πρέπει να είναι τό συνήθη (Κυρτά, γοτθικά, τού τύπου, κεφαλαία, αρχαϊκά, κοσμήματα κλπ. αποκλείονται.)
- 3.—Η σελις της Καλλιγραφίας πρέπει να είναι γραμμένη με πολύ μαύρην μελάνην εις πολύ άσπρον και λειον χαρτί.
- 4.—Έχουν δικαίωμα να διαγωνισθώσιν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον εγκεκριμένον διά τό 1906.
- 5.—Όσοι θα διαμεθώσιν εις δύο τάξεις αναλόγως της ηλικίας των. Εις την μεγάλην τάξιν θα καταταχθώσιν οι από 15 έτών και άνω (καθώς και όσοι δέν θα σημειώσουν ηλικίαν) εις δέ την μικράν, οι από 14 έτών και κάτω. Απαράιτητον λοιπόν είναι, εκτός του όνόματος και του ψευδωνύμου του διαγωνιζόμενου, να σημειωθή και ή ηλικία του.
- 6.—Σελίδες Καλλιγραφίας διά τόν Διαγωνισμόν τοϋτον είναι δεκταί μέχρι τέλους Μαΐου. Καί αυταί επίσης πρέπει να σταλούν καλώς συσκευασμένα, διά να μη ζαρωθούν. Βραβεία και εις τους δύο τούτους Διαγωνισμούς θαπονεμηθώσιν τά ωριμένα δι' όλους τους Μικρούς Διαγωνισμούς της Διαπλάσεως, συμφώνως προς τό Ε' Κεφάλαιον του Όδηγού (Τδε φυλλ. 1—2 σελ. 12).

(Έπεται συνέχεια) N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ (Κατά τό γαλλικόν της Κας Ιωάννας Μαιές).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τερνά, μορφωτικά και ήθηκά, εκδοθέντα υπό της Διαπλάσεως των Παίδων.

Ό „Άγγελος της Αγάπης“ (60 εικόνες) φρ. 6. Όλίγα αντίτυπα επί χάριτι πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τό Βιβλίον της Συμπεριφοράς, φρ. 0,60.

Τό Θύμα του Φθόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Δένωμα Μικρών Μυσικών, Δέση 25 τετραδίων με εξώφυλλον και πινακία φρ. 3,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Έκαστον τετράδιον φρ. 0,45

Οι Μαθηταί του Έυσεβίου φρ. 1,50.

Η Μαγουσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50.

Η Μούσα των Παίδων (ποίηματα) φρ. 1,50.

Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Παιδική διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.

Παιδικόν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3 όμω, φρ. 2,50.

Ηρόας δ Νικίου (21 εικόνες) φρ. 3,50.

Ο Πυραιοπόλης (24 εικόνες) φρ. 3,50.

Υπέδ Πατριδος (25 εικόνες) άδειον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.

Ο Φώτης. Έμμετρον Διήγημα υπό Χρ. Σμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΟΔΗΓ' ΑΓ' ΟΔΑ

Ό Παπατρέχας

Τας παραμονάς του Μαρθωνίου Δρόμου, παρουσιάσθη εις την Έπιτροπήν των Όλυμπιακων Αγώνων Έλλην Ιερωμένος, δίκαιος εις την Αγίαν Λαύραν, αξίω να συμπεριληφθή μεταξ των δρομέων και ισχυρίζομενος ότι διατρέχει τό από Μαρθώνος διάστημα εις δύο ώρας και δέκα λεπτά !!

Η πρότασις άπερρίφθη, όχι διότι τό ρεκόρ αυτό δέν εθεωρήθη θαυμάσιον, αλλά διότι δ δίκαιος δέν ειχε συμμορφωθή με τους όρους των αγώνων. Έν τούτοις δ „παπατρέχας“ τρέξη, έγινεν επί' όλίγας ημέρας δημοτικώτατος, όπο τό όνομα „Παπατρέχας“. Πολλοί εταν έμβαλαν ότι δ „παπαδ“ δέν θα τρέξη, τά έβαλαν με την Έπιτροπήν που τό άπηγόρευσε, εις αυτό δέ απέδωσαν οι άπολίκα και την άτυχίαν μας εις τόν Μαρθώνιον, όπου ένίκησεν άντι Έλληνος ένας Καναδάς. — „Άς έτρεχεν δ παπαδς κ' εβλάπταμε !“ έλεγον.

Η φωτεινή ποιμητή.

Μίαν από τας μεγαλητέρας επιτυχίας των εορτών μας έσημείωσεν ή φωτεινή ποιμητή. Με έψαλα, με χαρτιά, με ύφάσματα και με πολύχρωμα παντήρια εντός των οποίων ήταν αναμμένα κηρία, άπετελέσθησαν ποιητικά όρατα συμπλέγματα, ριπίδια, στέφανοι, τόξα, επιγραφαί, αι σημάδια και τά έθνήσημα των παιδών τό δέ άπειρον αυτό πλήθος των φωτεινών έμβλημάτων και κοσμημάτων, έκρατούντο ύψηλά υπό στρατιωτών, και ή

γυμνής της μουσικής παρήλαυνον και έερχόντο ως πυρίνος ποταμός, κατακλύζων την όδον από άκρου εις άκρον.

Ό άπειροπληθής λαός, δ παρατεταγμένος εις όλα τά πεζοδρόμια, δέν έπαυε να χειροκροτή την φωτεινήν αυτήν ποιμητή, την μεγαλοπρεπεστάτην, την όποιαν επίσης θαύμασαν και οι Έσενος μας.

Τό περίεργον είναι, ότι ή ένετικη εορτή, ή γενομένη κατόπιν εις τόν Πειραιά, μολονότι ό ίδιος Ιταλός τεχνίτης έπιστάτης και άνεμένο ακόμη φραιότερα, υπελείφθη πολύ της φωτεινής ποιμήτς των Άθηνών και σχεδόν άπέτυχε.

Μερίαι επίδοσεις.

Ίσού αι μέχρι τούδε επίδοσεις (ρεκόρ) των διαφόρων Μαρθωνοδρόμων Όλυμπιακών : Ό Λούης, τή 1896, διέτρεξε τόν Μαρθώνιον εις 2 ώρας, 58' και 50". Ό γάλλος Τιερό, τή 1900 εις τό Παρίσι, τέν διέτρεξεν εις 2 ώρ. και 59". Ό άμερικανός Χίς, εις τόν Άγιον Λουδοβίκον, τή 1904, εις 3 ώρ. 29' και 58". Όποτε μέχρι τούδε δ Λούης εις τό πεζοδρομιον ρεκόρ. Αλλά τού τό έπήρην δ προχθεσινός Σέρριγκ, διατρέξας τόν Μαρθώνιον εις 2 ώρ. 51' και 22".

Ό Σέρριγκ, από τόν άγγλικόν Καναδά της Άμερικης, είναι νεώτατος, μόλις είκοσι έξι έτών, κοντός, μελαγχρόνιος, με γαλανά μάτια και γελκστόν πάντοτε πρόσωπον συμπαθέστατον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό Κίτρινο Ντόμινο θέλει να ξεφρωθώθη ένα όχληρόν.

— Πέρασε άύριον, τού λέγει, και αν ιδής ότι είμαι μέσα, φύγε: αν ιδής πάλι ότι δέν είμαι μέσα, ζήτησέ με.

Έστάλη υπό του Άμμήτου Γελοτωποίου

Ό Διδάσκαλος :—Όταν έπρόκειτο να θυσιάσθ ή Γριγένεια, τί έβαλεν άντ; αυτής εις τόν βωμόν ή Άρτεμις;

Ό Μαθητής :—

Ό πλανήτης του (ψευρίζων) :—Έλ. Έλ. Έλ.

Ό Μαθητής (ορισμειωτικώς) :— Έλ-φαντα !!

Έστάλη υπό του Άννίβα του Καρχηδονίου

Η Τρελλή Ψυχή είναι ψευδή και τό ρ, καθώς και τό θ, τά λέγει όλα λά.

— Μη σε ξανακούσω δν πής λά, της λέγει ή αδελφή της: Λελέ, γιατί άλλοιμυρό σου! Με πολόν κόπον ή Τρελλή Ψυχή έπροσπίθησε να διορθώση τό ελάττωμά της: και μίαν ήμεραν ήκούσθη λέγουσα προς την Ασέλν :

— Ρερέ, Ρερέ, είρα ένα φείρι με μία ούρα μάγισσά !!

Έστάλη υπό της Δουκίσσης των Σαλώνων.

Ό μπαμπάς συλλαμβάνει την μικράν Νάταν να βυθίζει τά φορέματα της κούκλας της εις ένα πατητή μύρα.

— Τι κάνεις εκεί άνόητη; φωνάζει θυμωμένος.

— Θέλω να βάψω τά φορέματα κόκκινα.

— Έ! και με τή μύρα !

— Μα δέν είπε προχθές ή μαμά πως ή μύτη του Βάγγου έγινε κόκκινη από την πολλή μύρα;

Έστάλη υπό του Μέλλοντος Διπλωμάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

4.—Τό εν Ευλοκάτωρ πτωχόν και φιλόμωσον παιδίον, τό όποιον πέρυσιν ειχεν έγγραφη δι' εισφοράς του Βαρναϊκού Σολλόγου „Εύξεινος“, με παρεκάλεσε να τό συστήσω εις τους ευπόρους εν τών συνδρομητών μου, δια να αναγνωθ ή σφραγίς, ει δυνατόν, ή συνδρομή του. Τό κάμνω προθύμως και με την έλπίδα ότι κάποιος και πάλιν θα εδρεθή.

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΙΑ

Έξακολουθώ να λαμβάνω γράμματα από τας Έπαρχίας και τό Έσωτερικόν εκ μέρους συνδρομητών μου, οι όποι οι έπίστευαν την Πρωταπριαίαν και ζητούν Λαχείον. Έν από τά γράμματα αυτά μου ήλθε μάλιστα και συστημένον . . . δια να μη χαθή. Η φιλιτάτη „Αμύλλεια“ της Σμύρνης, ή όποια έγγραφεν ότι τό ψευμα ήτο τόσων χονδρόν, ώστε δέν τό έπίστευαν ούτε τά παιδιά, θα ήλλαξε γνώμην αν έβλεπε τό πλήθος των επιστολών και των επισκέψεων που εδέχθη εις τό Γραφείον μου εκείνας τας ημέρας. Τό είπα και τό επαναλαμβάνω, ότι ή εϊδησις περί μεγάλης δωρεάς προς την Διάπλasiν έγινε γενικώς πιστευτή, ακριβής: διότι ή Διάπλάσις κρίνεται αξία πάσης τιμής και ύποστηρίζεως, επομένως δέν εθεωρήθη άπίθανον τό ότι εύρήθη πλούσιος και φιλόπατρις όμογενής, άποφατίσις να ύποστηρίξη, να βελτιώση και να διαδώση τό περιοδικόν τούτο, προς τό καλόν της νεολαίας του έθνους του. Πράγμα άλλως τε τό όποσον, αν δέν συνέθε έως τώρα, εμπαρεί εξαίρετα να συμβή εις τό μέλλον.

Μια νέα μου φίλη, από τό Πόρτ-Σάττ, ή Μαρία Φαγή, μου γράφει ότι έννόησε πόσον πολύτιμος είναι ή άπόκτησις μου „αφάντου ή σεβαστή των διευθύντρια πολλάνικς, μετά την πρωινήν προσευχήν, αναγινώσκει εις επίχορον όλων διηγήματα εκ της Διαπλάσεως“. Καί έσπευσε να γίνη συνδρομητήριά μου, δια να τά διαβάξ και μόνη της.

Όνειρον της Πατριδος, εύχαρίστως, να μου στείλεις τας διευθύνσεις αυτών των οικογενειών κ' εγώ στέλλω φύλλον ως δάγμα. Τό τετράδιόν σου έλήφθη. Διαγωνισμός Καλλιγραφίας βλέπεις, ότι προκηρύσσεται.

Όριαις επιστολάς μου έγγραβαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Γαλήνη, Πιερωτών Όνειρον, Ελευθέριη, Τύμνωρ, Μικρός Αθηναίος, Έαρ της Ελλάδος, Τυδεύς, Ρέα κτλ. κτλ.

Άγγελος του Έλέους, τό βραβείον δύναται να τό ζητήσει. Με πολύ ενδιαφέρον εδιάδασα εις την εφημερίδα τό έργον σου εκείνον, και κατά την επιθυμίαν σου, τό έδωσα να τό διαβάξ και ό κ. Φαίδων. Είναι πολύ ώραϊον και σε συγχαίρομεν έγχαρδίως.

Ό Δευκονόμωτος Αίγιαλός μου γράφει ότι τό ξεσπάσμα εμπαρεί νάντικαταστήση την πρωταπριαϊκήν δωρεάν, και δι' αυτόν μόνον να κατορθωθή μίαν ήμεραν να εκδιδεται ή Διάπλάσις δεκαεξασελίδος. Αιτήν την έλπίδα την έχομεν όλοι, την έχω κ' εγώ.

Διαφορετικώς δέν θα είχα τόν Διαγωνισμόν του Έσπαθώματος, ό όποιος — προς τό παρόν, — μου δίδει περισσότερους κόπους παρά συνδρομητάς. Τό μέλλον όμως είναι ιδίον μας ! Εμπρός, ξεσπαθώνετε και πολλά εμπαρουν να γίνουν.

Όσού γράφω σήμερον Κυριακήν, —λέγει ή Δούκισσα των Σαλώνων, — διατελούσα υπό ποιήλας και πολλάς έντυπώσεις: αλλά κυρίως θέλω να σου γράψω τας έντυπώσεις μου εκ της αναγνώσεως της ΑΜαργαρίτας Στέσσαν ης με έκαμε να περάσω όλίγας ώρας άληθινής άπολαύσεως. . . Καί από την επιστολήν της Γλυκειάς Έλλάδος: „Μετα μεγίλης χαράς έλαβα χθές την ΑΜαργαρίταν Στέσσαν. Τι έρχον βιβλίον που είναι ! Πόσον

καλή είναι, Διάπλάσις μου, που μάς έύστησε τέτοιο θαύμισιον και προπάντων γνήσιον ελληνικόν μυθιστόρημα !. . .“ Από τά άποσπάσματα αυτά εμπαρείτε να κρίνετε περί της ύποδοχής, της όποιας έτυχε και εις τόν κύκλον μας τό βιβλίον του κ. Φαίδωνος.

Μίσα εις τό γράμμα της Μαργαρίτας Γαίας εύριστω μαραμίνους παρτίδες ! Αλλά τί χαριτωμένο γράμμα ! Αληθινά είναι στιγμαί που λυπούμαι διότι κατηρήθησαν τά Εύσημα. . . Χαριετίσματα εις την Έλπίδα και συγχαρητήρια δια την επιτυχίαν της.

Εύχαριστώ θερμός τους εν Χαλκιδί φίλους μου Β. και Σ. Κόκκαν, Γ. Οικονομίδην, Α. Καπιτσίην κλπ. κλπ. δια την ίδρυσιν του νέου Σολλόγου της Διαπλάσεως, προς τόν όποιον εύχομαι τά βέλτιστα.

Πολύ μου ήρεσαν αι έντυπώσεις σου, Κυρία Σαργαλλόστρα, εκ των Όλυμπιακων Αγώνων. Έπίγη κ' εγώ εις την Ακρόπολιν, την έσπέραν της δεξιώσεως, είδα επίσης και την φωτεινήν ποιμητή. Πραγματικώς, και τά δύο ήσαν θαύματα έξοχα και άληθινά. Αλλά δια τό Στάδιον, τι να έπωμεν ! αυτού του θαύματος, ή λαμπρότης υπερβαίνει κάθε φαντασίαν !

Από την επιστολήν της Γλυκειάς Έλλάδος, μαθήνω ότι ή φίλη μου Έσμερόδω είναι άσθενής. Δι' αυτό δέν είχα γράμμα της, που είναι σπάνιον να περάση εβδομάς χωρίς να μου γράψη. Της εύχομαι περαστικά και άνοπομόνά να μου τό γράψη μόνη της ότι εγινεν έντελώς καλά.

Να τό κρατήσης, Ηρώ, τό ψευδώνυμόν σου και δέν σημαίνει τίποτε αν τό ζεύρου μερικοί. Αυτή είναι ή συμβουλή μου. Έννοείται όμως ότι αν έπιμένη, δέν εμπαρουν να σου άρονθώ. Η επιστολή σου φραιότερη.

Να μου γράψης όσον θέλεις συχνά, Φίλη των Ζήνων, και μη σε μέλη πόσα γράμματα λαμβάνω. Καλά φιλικά γράμματα, όπως τά ιδικά σου, μου προξενούν την μεγαλειότεραν εύχαρίστησιν. Χαίρω που σου άρέσει τόσον τό Αφειγαρόπαιδον.

Και σύ, Ροδία, θα μου γράψης συχνά, δέν εν' έτσι; Να μη μου στείλεις όμως Ασκησις προς δημοσίευσιν, παρ' όταν είναι καιρός — θα ίδης μετ' όλίγον, — και όχι δημοσιεύμενας και γνωστάς, όπως τό Αίνιγμα που μου έστειλες.

Μια νέα μου φίλη, από τό Πόρτ-Σάττ, ή Μαρία Φαγή, μου γράφει ότι έννόησε πόσον πολύτιμος είναι ή άπόκτησις μου „αφάντου ή σεβαστή των διευθύντρια πολλάνικς, μετά την πρωινήν προσευχήν, αναγινώσκει εις επίχορον όλων διηγήματα εκ της Διαπλάσεως“. Καί έσπευσε να γίνη συνδρομητήριά μου, δια να τά διαβάξ και μόνη της.

Όνειρον της Πατριδος, εύχαρίστως, να μου στείλεις τας διευθύνσεις αυτών των οικογενειών κ' εγώ στέλλω φύλλον ως δάγμα. Τό τετράδιόν σου έλήφθη. Διαγωνισμός Καλλιγραφίας βλέπεις, ότι προκηρύσσεται.

Όριαις επιστολάς μου έγγραβαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Γαλήνη, Πιερωτών Όνειρον, Ελευθέριη, Τύμνωρ, Μικρός Αθηναίος, Έαρ της Ελλάδος, Τυδεύς, Ρέα κτλ. κτλ.

Έστάλη υπό της Δουκίσσης των Σαλώνων.

Ό μπαμπάς συλλαμβάνει την μικράν Νάταν να βυθίζει τά φορέματα της κούκλας της εις ένα πατητή μύρα.

— Τι κάνεις εκεί άνόητη; φωνάζει θυμωμένος.

— Θέλω να βάψω τά φορέματα κόκκινα.

— Έ! και με τή μύρα !

— Μα δέν είπε προχθές ή μαμά πως ή μύτη του Βάγγου έγινε κόκκινη από την πολλή μύρα;

Έστάλη υπό του Μέλλοντος Διπλωμάτου

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδδέν ψευδώνυμον εγινώσθη ή ανανούθη αν δέν συνοδεύεται υπό του δικαίωματος (φρ. 1.) Τα εγινώσθημενα ή ανανούθημενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγόρια, και όσα από κ, εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Μαργαρίτα Μπομπούκι, κ. (Α. Μ. αυτό θα προτιμάς και σύ, από τό έγγραφες πρώτον) και Μεσολογγιτόπουλο, α. (Β. Β. χάρτην λύσεων έστειλα).

Παρόδωρα. Τό έρχομαι εις τό προηγ. φύλλον ψευδώνυμον είναι Εροσολομώμη Χρυσανή και όχια Χαραυγή ως κατά λάθος έτυπώθη.

